

желѣзо да кажатъ, какъ е направилъ майсторътъ крилетъ си. Нищо не можахме да узнаемъ отъ твърдоглавитъ българи. Всѣка нощъ майсторътъ се заключвалъ въ стайчката си и до зори дѣлалъ и чукалъ нѣщо предъ едно маслено кандило съ запалена шикалка. Какво е работилъ, никой не знае. Намѣрихме въ стайчката само три пера отъ брадатъ орелъ, една желѣзна халка и една дървена иконка на Божията майка.

Когато свършихъ четенето, азъ погледнахъ моя другаръ. Очитъ му бѣха пълни съ свѣтина.

— Да се чукнемъ за душата на месиръ Анджело Барбаро! Богъ да прости този венецианецъ, който е билъ свидетель на една голѣма трагедия, преживѣна отъ българския народъ!

— Този свитѣкъ, заедно съ други пергаменти и една кожена торба съ сребърни монети, намѣрихъ зазидани между четири гладки камѣка въ стената. Ето една отъ монетитъ.

Италианецътъ брѣкна въ джеба на жилетката си и ми подаде една сребърна монета съ образа на Христа върху едната страна и брадатиятъ ликъ на царъ Иванъ Шишмана — върху другата.

До полунощъ разговаряхме за далечното време и за крилатия българинъ, преварилъ вѣковетъ. Когато излѣзохме навънъ, Венеция спѣше, кротко се плакнѣха празднитъ черни гондоли въ каналитъ. Адриатика бѣше тихъ и таинственъ, месечината заливаше съ злато кубетата на Свети Марко, бѣлия дворецъ на дожитъ, и гората отъ мачти бѣше станала призрачна.

Преди да си легна, отворихъ малкия прозорецъ съ ръждива желѣзна рамка. Изведнажъ два силни удара раздвижиха тишината. Двамината метални човѣци биеха съ чукове камбаната на градския часовникъ. Заспахъ и на сънъ видѣхъ единъ ангелъ съ голѣми, сини криле — лети къмъ бждещето.